

سید حکیم داوا دکت قوربانینی کانی تورکمان پاداشت بکران و رانیان و نوذرای تیان باشتربکران

لڼ ناوچې ته تسعين لڼ كړكووك لڼ ميواخا نهى شخ غږ بدولم هدى ئاغابڼ بڼ نر سڼ ماچه ته سڼ يد حڼ كيم سڼ ركي هاوپه يمانته هڼ نر نيشتمانين كا نه دواوت چاوى كهوت به كه مڼ بڼ برايانى توركومان كهوت و سڼ راتا باسى قوربانين كا نه توركماني لڼ نه هلى بهيت كرد (سلاويان لڼ بهت) له فقه ناغى ديكتا نريته و شهيد داغش، سڼ ماچه ته داواى كرد كهس و كارى قوربانين كان پاداشت بكرن له سر به خشين و قوربانين كا نه په شك شيان كرو.

سماحاتی باسی پښتونډۍ مڼووی نځوان تورکمان و خانوادۍ تیمام حکیم کرد (نهښنی پارنژراو بټ) و گوتهشی تورکمان کښکښکی گرنګی عراق و کړکووکن، گوتهشی کټای هاتنی ئرکی هاوپښمانان له عراق پښامکښکښ چاموونډۍ عراق، داواشی کرد وریابن و هښداربن و پلانی وا دابنځ کښ چاودډی بډردوام هښبټ، سماحاتی جځتکردنډۍ لهسډر ناردنی پښامی دنپایی نځوان عراقیپښکان و کرانډۍیان بډرامبډر یځکتر، لهگډ ستا یشکردنی یځکگرتووی خځکی کړکووک و چسپاندنی بنډمای پښکډۍوژبان، بډ کړکووک عراقکی بچوکډ، هډروها دډربښی گښینۍ خۍ بډ ناینډۍ عراق سډرډای ناستډنگ و بډزارپښکان، بډو پښی عراق ووتکی بډرو سډرو یډ...

لځکه باید سید حکیم جختی لږ وړې کړې وې که خرم تگوزاريې ئې منبېې کانی عراق بوونې ته
 به توانا ترينيان لږ بهر ښار بوونې وې تير، و خاوندی ئې زموونکی گړنگن که جهان شانهزی پښو دځکات،
 داوای لږ تورکمان کان کړد پا به ندېن به ناسنام و ناسیې نالیزمی خپا نښو، هر وروها ئا ماژ به به ئو وې
 که ئو اوان پردی عراق به گډلانی ناوچې که و جهان، هر وروها بانگ واز کې دوو پا تکر د وې به
 پشتگیر کړدی چین کانی فرمانبراران، جوو تیاران، و به بندر کان، به پشکه شکر دنی هلی کار،
 خرم تگوزاری، ناسا یشی خراک، و ږگر تڼ وې زوی، و به رد و امبونی چېرخی به ره به نښان.